

4/2018

SBOROVÝ ČASOPIS

Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Hošťálkově

*„Hosana Synu Davidovu!
Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově!
Hosana na výsostech!“*

ev. sv. Matouše 21,9

Úvodník

Milí bratři, milé setry a milí přátelé, téma našeho adventního vydání sborového časopisu chceme věnovat vánoční zvěsti a nakonec nejen té. Život nám přináší i smutné chvíle, kdy nás opustí obzvláště nám drahý člověk. Synodní senior Pavel Smetana opustil tento svět a je nyní nejbližší tomu, koho celý život vyznával a ke kterému upínal svou cestu životem. Dcera Pavla Smetanová nám poskytla nevšední text o smrti svého tatínka, který je dojemný, ale zároveň plný naděje a víry.

V jednom filmu se říká, že cesty Páně jsou opravdu ještě hodně neprozkoumané. Je to pravda a je to tak dobře. Je na nás a je nanejvýš důležité slyšet v této době o naději, která nás přesahuje a nebude to nikdy jinak. S radostí v této adventní době můžeme vyznávat, že: „mým jediným potěšením v životě a smrti je, že nepatřím sám sobě, ale že patřím cele svému věrnému Spasiteli Ježíši Kristu.“

At' se vám čtení líbí a je k užitku.

Za redakci Lubomír Bureš

Foto na titulní straně: „Dřevotoč Jan Mamula“

Báseň o hledání moudrosti

Ještě jako jinoch, dříve než jsem se vydal na cesty, jsem si otevřeně ve svých modlitbách vyprošoval moudrost.

Před chrámem jsem o ni prosil a až do konce života ji budu vyhledávat.

Když rozkvétala a jako hrozen zrála, radovalo se z ní mé srdce. Má noha vykročila na rovnou cestu, od svého mládí jdu v jejích stopách.

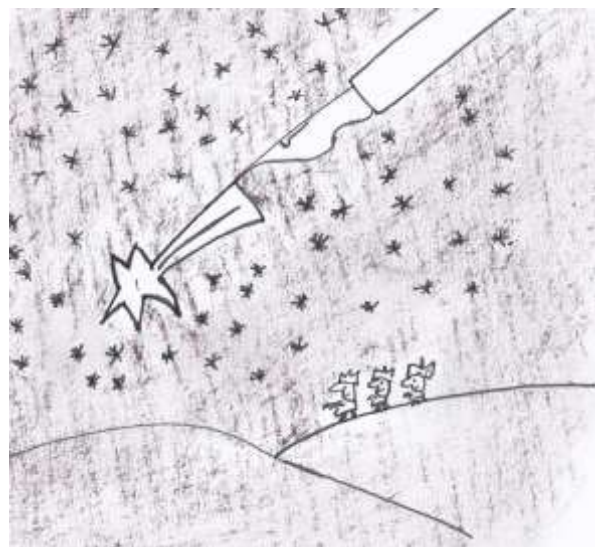
Maličko jsem naklonil své ucho a přijal ji a mnoho poučení jsem v tom pro sebe našel.

Učinil jsem v ní pokroky. Tomu, kdo mi dává moudrost, vzdávám čest.

At' se vaše duše raduje z Hospodina milosrdenství a nestydí se ho chválit.

Své dílo konejte, dokud je čas, a on vám dá vaši mzdu ve svůj čas.

Sírachovec 51, 13-17; 29-30

Adventní i vánoční

„Kristus je věrný obraz neviditelného Boha...“
ep.Koloským 1, 15

Za nejpodrobnější zprávu o prvních Vánocích bez pochyby vděčíme evangelistu Lukášovi. Jeho vyprávění o narození Ježíše Krista patří snad k tomu nejkrásnějšímu a nejžímavějšímu, co si v Bibli můžeme přečíst. Jak dojímavá je třeba ona betlémská chudoba a skutečnost, že Spasitel světa spatřil jeho světlo ve stáji a že byl položen do pouhých jeslí! A jak je výmluvné to, že se pro něj nikde jinde nenašlo místo! Už při vstupu do tohoto světa se setkal s lidskou lhostejností, nezájmem, neláskou a sobectvím, které nezná slitování ani nad dítětem, které přichází na svět. A k této chudobě patří také prostí pastýři z betlémských stráží, kteří se přišli poklonit narozenému Spasiteli jako první. Ale nad vší tou chudobou světa i lidí, do které svým narozením Ježíš Kristus vstoupil, zní „na výsostech“ ta nejkrásnější píseň jakou kdy tento svět zaslechl: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi“. A svého vrcholu zpráva o narození Ježíše Krista dosahuje ve slovech andělského zvěstování: „Narodil se vám dnes Spasitel“.

Nám dnes připadá Kristovo narození velmi krásné, romantické - tradice nám je tak vykreslila; ale evangelista Lukáš touto zprávou jistě nechtěl dát podnět k romantismu a idyle Vánoc. Chtěl spíše naznačit, jak veliké to bylo ponížení, když Kristus sestoupil z nebeské slávy do tohoto našeho světa. Ale je to „Spasitel“ - přichází, aby nás zachránil! Vstupuje do světa, kde vládne hřích a konečným výhledem je smrt, aby naše lidské oči pozvedl a my byli schopni pohlédnout výš, až k samé Boží věčnosti.

Je tu ale i čtvrtý z evangelistů - Jan. Ten na Kristově narození vyvedne ještě jiný motiv: Kristus přichází na tento svět, aby nám lidem zjevil a představil nebeského Otce, „Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, ten nám o něm pověděl“. A tato myšlenka se v evangeliu stále opakuje, až po to ohromující Kristovo slovo: „Kdo vidí mne, vidí Otce“ (Jan 14,9). Podobně to později poví také apoštol v dopise Koloským: „Kristus je věrný obraz neviditelného Boha“. Je to slovo velmi pozoruhodné a důležité i pro nás dnes.

Lidská touha vidět Boha je velká. Stojí i za tím starým biblickým příběhem o stavbě babylonské věže, jejíž vrch se měl dotýkat nebe. Je takovým věčným symbolem lidského

úsilí vše odhalit, přijít na kloub všem tajemstvím a vypořádat se takto i s Bohem. S požadavkem „vidět Boha“ předstupuje před Ježíše i učedník Filip: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ (Jan 14,8). Jakoby předběhl dobu a promluvil za dnešního člověka.

Ale na všechny naše pochybnosti o Bohu Ježíš odpovídá: „Kdo vidí mne, vidí Otce“. To jinými slovy znamená: S Bohem se můžeš, člověče, setkat jedině v Ježíši Kristu a skrze něj tam, kde jej vezmeš vážně, protože „Kristus je věrný obraz neviditelného Boha.“ Mohli bychom také povědět, že Kristus právě na sobě Boha zpřítomnil a ztělesnil. Tomu, kdo se tedy skutečně ptá: „Kdo je váš Bůh?“, smíme jasně a zřetelně odpovědět: „Náš Bůh to je Ježíš Kristus, který se narodil v Betlémě za císaře Augusta a krále Heroda, je to ten, který si povolal učedníky za své svědky o všem, co mluvil a konal, a který byl za pontského Piláta ukřižován a vstal z mrtvých jako Pán a Vítěz i nad samou smrtí! - Toto je náš Bůh!“ Nepotřebujeme jej nikde hledat, ani odhalovat, protože v osobě Ježíše Krista za námi na svět Bůh sám přišel a oslovil nás. Jeho slovo a zprávy o něm se nám dochovaly až do dnešních dnů v té jedinečné knize - Bibli. Kolik tu bylo na světě knih, které vzaly za své,

ale tuto „Knihu“ chtěli od samého počátku zničit, hledali ji, pálili, vyhrožovali pro ni a pronásledovali ty, kteří jejímu hlasu naslouchali. Ale ona všechno to přečkala, a až do dnešního dne k nám Bůh skrze ni mluví. Proto se tedy Ježíš Kristus narodil, aby nám na sobě dokonale Boha zjevil a aby nás vtáhl do poznání jeho i jeho plánu s lidmi.

A v Ježíši Kristu jsme poznali, že Bůh je LÁSKA, která překračuje naše poznání i představy. Kudy Ježíš chodil, tudy z něj tato láska vyzařovala. A nebyla to pouze láska za lásku. Byla to láska, která tu stála i vůči zlobě, nepřátelství a nenávisti, nepřestala být láskou, třebaže Ježíš Kristus „přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali“. Nepřestala být láskou, ani když jej přibíjeli na kříž jako zločince a když se mu vysmívali. Byla to láska, která zachraňovala lidi hříšné na všelijakém scestí života, láska, která se skláněla k trpícím a k nemocným.

Ale On nebyl jen plný lásky, ale byla v něm i plnost PRAVDY. Říká: „Já jsem ta cesta, pravda i život“. Tato Boží pravda není jen nějakou pravdou přírodovědeckou nebo matematickou; je to pravda o velikosti a jedinečnosti našeho života a nesmírné ceně každého člověka. Jaký jiný smysl může mít všechna Ježíšova spasitelská činnost, než že nám chtěl zjevit Boží plán a

úmysl s námi, kterým je věčný život, bytí v jeho přítomnosti. Bůh nechtěl, abychom na tomto světě žili jen jako odsouzení na smrt, ale jako ti, kteří mají mít podíl na věčnosti. Taková je pravda našeho života. Je to především On, který před nás postavil onu výzvu, že „pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávisť“ a zcela ji naplnil.

A ještě: jestliže čteme, že „Kristus je věrný obraz neviditelného Boha“, má nám to připomenout i to, co je slyšet už na samém počátku lidské existence, že totiž Bůh stvořil člověka „ke svému obrazu“. A pak tedy: v Ježíši Kristu dochází nejen ke zjevení Boha, Boží podstaty, protože byl Synem Božím, ale protože byl zároveň také člověkem - ve všem nám podobným kromě hříchu - můžeme a máme v něm rozpoznávat také to, jak má vypadat náš vlastní život. V Ježíši Kristu se seznamujeme s tím, co to znamená být zde „k Božímu obrazu“. Být křesťanem to znamená napodobovat Ježíše Krista, být jako On ve svém chování a vztahu k druhým lidem. Být člověkem lásky a pravdy, jistěže i víry, ve které člověk překra-

čuje sám sebe a přesahuje věci viditelné. Ježíš Kristus je naším příkladem a vzorem.

Proto se tedy Ježíš Kristus narodil, aby naše slovo o Bohu ani slovo Boží vůči nám, kterým jsme oslovo-váni nebylo jen pouhým „slovem“, ale aby to bylo „slovo tělem učiněné“. Proto se také radujeme z jeho narození, protože v něm Bůh sám sestoupil z míst nám lidem nepřístupných a stal se Imanuelem - „Bohem s námi“, že přestal být Bohem neviditelným, protože „Kristus je věrný obraz neviditelného Boha“. Proto: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi, Bůh v nich - v nás - našel zalíbení“.

Pánem Bohem požehnané svátky - adventní i vánoční! A „ať mír dál zůstává s touto krajinou. Slova - závist, zášť, strach a svár, ty ať pominou, ať už pominou.“ Ať Bůh dál zůstává s touto krajinou - a my s ním, pak bude dobře nám i na zemi.

Petr Maláč

Čtyři Adventy

Pořád se k tomu vracím. Psal jsem už o tom, i kázání jsem na to měl. Vracím se k tomu. Jde o Advent. Blížíme se k němu, vstupujeme do něj. I v naší společnosti se Advent zabydlel. Žel v komerční, pokleslé podobě; jako čas nakupování, shánění a stresu. Doufám, že aspoň někdy čas radosti. Ale k tomu se nevracím. K čemu se vracím a připomínám si to, je to, jak o tom píše, nebo lépe řečeno zpívá, jedna z velkých postav naší historie bratr Lukáš Pražský v písni 269 v našem současném zpěvníku. Tam se ve druhé sloce zpívá: **Čtverý Kristův příchod známe z Písma jistot: první v těle jeho, druhý v duch věrného a třetí při smrti, čtvrtém má souditi.** Myslím si, že v těchto slovech je vyjádřeno něco velmi podstatného, co lidé (včetně i nás) lehce pomíjejí, totiž, že Advent nejsou jen čtyři týdny před Vánocemi, ale že jde ještě o něco hlubšího.

První Advent je už celkem i v naší společnosti přijímaný. O tom, že o Vánocích slavíme narozeniny Ježíše Krista nebo spíš Ježíška, se mluví vcelku veřejně. Ano, křesťané vyznávají, že Bůh poslal svého Syna na tento svět, aby zachránil člověka. A Lukáš Pražský nám připomíná, že to není všechno, že na tento první Advent, příchod Božího Syna jako člověka, navazují další tři Adventy. Ten druhý je **příchod v duch věrného.** Tedy, že člověk přijímá Boží záchranu osobně pro sebe, bez jakékoliv nadřazenosti, či pýchy. To se už moc nenosí. Ti, kteří tuto Boží milost přijali osobně, nestydí se za to a má to důsledky do jejich života, byli a jsou posměšně nálepkováni jako „fanatici“, „ti svatí“, „ti lépe věřící“, a podobně. Jistě, bere-li kdo víru v Boha vážně, tak to není populární, popuzuje to, není to pro okolí moc přitažlivé ani příjemné. Ale bez tohoto druhého Adventu ztrácí ten první Advent svůj význam. Další Advent, a třetí při smrti, s tím předchozím úzce souvisí. Mluvit o smrti obecně se ještě dá, mluvit o smrti s někým, komu někdo blízký zemřel je obtížné, mluvit o své vlastní smrti – to raději ne. Avšak Lukáš Pražský nám připomíná něco důležitého, totiž že pro věřícího, věrného člověka je to vlastně Ježíšův příchod, ten **třetí Advent.** Jakkoliv je nesnadné mluvit o odchodu člověka z tohoto života, připomínejme si, že pro člověka věřícího v Ježíše Krista, je to vlastně Ježíšův příchod, aby ho doprovázel do nového života. Aktuálně si můžeme připomenout bratra Pavla Smetanu, našeho dřívějšího faráře. Námítka, že nikdo neví, co po smrti je, protože se odtamtud nikdo nevrátil, není pravá, protože jeden se vrátil – Ježíš Kris-

tus ukřižovaný, ale vzkříšený. Tak, jak je nesnadné mluvit o smrti člověka, tak ještě nesnadnější je mluvit o jeho druhém příchodu. To lidi nezajímá, vyhýbají se tomu nebo si z toho tropí posměch. Čtvrtý Kristův příchod, **čtvrtý Advent**, je příchod dne posledního soudu. Avšak bez posledního soudu ztrácí dějiny i lidský život smysl. Bez tohoto posledního rozhodnutí je jedno jak člověk žil, pak je si roven Hitler či Stalin třeba s Matkou Terezou nebo Albertem Schweitzerem. Není to však něco v tom smyslu „však on ti to Pán Bůh spočítá“, není to nějaké strašení, bude to zjevení všech věcí tak, jak byly a jsou. Jak nám o tom podávají svědectví slova evangelia – „budou před něj shromážděny všechny národy“. Toho se lidé bojí a tak myšlenku na poslední rozhodování raději odmítají. A tady je potřeba připomenout si první a druhý Kristův Advent, totiž jeho příchod jako člověka, jeho ukřižování a zmrtvýchvstání a jeho příchod k člověku a to že jej přijímáme, přijímám, protože pak se nás, mne, tebe při posledním soudu Ježíš Kristus zastane a převede do plnosti věčného života. K těmto čtyřem Kristovým Adventům se vracím a tak jsem se pokusil o tom něco napsat. Chtěl bych, aby letošní Advent pro nás nebyl jen obdobím čtyř týdnů před Vánoci, ale abychom slyšeli zvěst o všech čtyřech Kristových příchodech, jak nám to připomíná bratr Lukáš Pražský.

Milan Michalík

Zásady Českobratrské církve evangelické

Půjčil jsem si tento nadpis ze stejnojmenné knížečky. Je to druhá upravená verze která je výsledkem splnění úkolu 14. synodu ČCE. Vyšla tiskem v roce 1968. Autorem je J.L.Hromádka. Vybral jsem z této knížečky krátký úryvek:

„Církev shromažďuje věrné Kristovy také kolem *svátosti*. Svátosti jsou výrazem biblické víry, že Slovo, které přichází shůry, je hlasem živého Boha a stalo se tělem v Ježíši Kristu. Ujištěním této skutečnosti je *večeře Páně*. Slovo nad světem – a přece uprostřed nás. Vysluhování *večeře Páně* souvisí bytostně se shromážděním kolem slova Božího a pod ním. Reformační církve z velké většiny

omezily slavnost večere Páně na určité dny. Neměli bychom však zapomínat, že to, co nazýváme svátostí, má být náplní každého bohoslužebného shromáždění. Ve večeri Páně si připomínáme, že oslavený Ježíš Kristus je s námi u stolu, aby nás sytil chlebem a vínem. Dává nám ujištění o své milostivé přítomnosti a o odpuštění. Vyzbrojuje nás novou nadějí.

Svátost *křtu* je nám dána jako výraz skutečného vstípení v církev jako tělo Kristovo. Přitom vyslovujeme jméno křtěného na znamení toho, že jsme známi svému Pánu podle jména

(J. 10,3) a že nás k sobě přijímá jako určité neopakovatelné osoby.

V první obci křesťanské byli zpravidla křtěni jenom dospělí. Naše církev ponechává na vůli rodičů, kdy má být křest vykonán. Křtí také nemluvňata v předpokladu, že také malé děti patří k lidu Božímu. I ony jsou povolány ve smlouvu s Ježíšem Kristem za předpokladu, že rodiče a sbory berou za ně odpovědnost a budou je vychovávat svědectvím své víry.“

Vybral Lubomír Bureš

Čekáme právě na Tebe

Dětský pěvecký sboreček Notička startuje již 4. října v 17.00 hod. na faře. Pokud rád(a) zpíváš, tak neváhej a přijd' mezi nás. Těšíme se na Tebe.

Dětský pěvecký sboreček Notička funguje od podzimu roku 2014. Začínali jsme původně s poměrně malými dětmi. Uběhly však čtyři roky a děti, které navštěvují Notičku již od začátku, trochu povyroستly, přesto stále v docházce nepolevily. Zároveň se každým rokem rozrůstáme, i díky tomu, že Děti z Notičky si přivádějí své kamarády, z čehož mám velkou radost. Zpíváme křesťanské písně, skrze které poznáváme a chválíme Pána Boha. I v letošním školním roce bychom se chtěli scházet pravidelně každý čtvrtek v 17 hod mimo prázdniny a státní svátky. Těšíme se na nové členy.

www.google.cz

Michaela Kovářová

Otevřeně o smrti. Smí se to?

Je asi celkem přirozené, že každý z nás má ze smrti strach. Odchod do neznáma je prostě strašidelný. A někdy ten odchod může být taky dlouhý a bolestivý.

Já jsem se od malička bála chvíle, kdy mi zemřou rodiče. Snažila jsem se na to nějak psychicky připravovat (a protože byli o dost starší než já, přišli mi staří už ve čtyřiceti nebo padesáti) a pořád jsem si představovala, jaké to bude a jak se s tím vyrovnám.

Nakonec ale zemřela nejdřív moje sestra a já jsem se musela naučit žít s tím, že už tu prostě není. Moc často jsme se nevidaly, protože jsme od sebe bydlely daleko, ale telefonovaly jsme spolu dlouhé hodiny několikrát týdně. I po pěti letech mám občas nutkání vytočit její číslo, ale pak si uvědomím, že na druhém konci už nikdo není.

Když můj tatínek před lety onemocněl Alzheimerovou a Parkinsonovou chorobou, dost jsem se děsila každého projevu těchto zákeřných nemocí a měla pocit, že horší už to být nemůže. Ještě že předem nevíme, jak o moc horší to naopak být může. Před rokem, kdy už opravdu nemohl být doma v péči maminky, se našlo jedno hezké místo v soukromém domově pro seniory. Tatínek si tenkrát ještě uvědomoval, že se tam stěhuje, a i když to pro něj jistě nebylo jednoduché, řekl nám, že věří, že děláme to, co je pro něj nejlepší, a nikdy si ani slůvkem nepostěžoval.

Za ten poslední rok vždy, když jsem za rodiči byla na návštěvě, jsem si po každé říkala, že tohle už je zřejmě naposled, co mě ještě poznává, pokud ne naposled, co se vůbec vidíme. Ale pak přišlo zase příště a pak ještě další příště. V červnu už tatínek nemohl téměř chodit, ztratil chuť k jídlu a přestal skoro úplně mluvit. Loučila jsem se s ním se slzami v očích, protože jsem předpokládala, že tentokrát už je to doopravdy naposled.

Přežil ale kupodivu nejen ještě celé léto, ale dokonce i září, na jehož konci jsem se zase chystala do Prahy. Tak trošku, přiznávám, že velmi sobecky, jsem si ve skrytu duše přála, aby se mé další návštěvy nedožil. Měla jsem ohromný strach z toho, v jakém stavu ho najdu.

Ale on ještě žil. V pondělí ráno jsem za ním přišla a v posteli našla vyzáblou postavičku, která s mým tatínkem měla jen pramálo společného. Oči měl zavřené a těžce dýchal s otevřenou pusou. Jeho rysy byly úplně propadlé a jen jeho ruce ho částečně připomínaly. Opatrně jsem šla k němu, držela ho za ruku a mluvila na něj. Snažil se otevřít oči, ale nešlo to. Z očí mi tekly proudy slz, které mu máčely příkrývku.

„Tatínku, já jsem tady, přijela jsem se s tebou rozloučit. . .,“ vzlykala jsem nad jeho postelí. Tatínek jen dále ležel a těžce dýchal. Snažila jsem se mu dát napít z kojenecké lahve, ale nemohl už polykat, takže se po jedné kapce, která mu dopadla do úst, začal dusit a kašlat. Raději jsem namočila kousek čistého ručníku a přiložila mu ho na pusu. Začal sát jako malé miminko.

Druhý den se situace opakovala, jen tentokrát měl tatínek otevřené oči. Ale jako by se díval někam skrze mě. Opět jsem ho držela za ruku, zpívala mu, modlila se s ním a mluvila na něj. V jednu chvíli mi stisknul ruku a trošku se snažil usmát. V tu chvíli jsem byla šťastná, že mě možná poznal a že na mě počkal. Pak jsem zavolala mojí sestře Máje, že si myslím, že se tatínek už jejího nedělního příjezdu nedožije. A tak Mája sedla do auta a přijela ještě ten večer.

Ve středu jsme za ním šly obě. I Mája byla zhrozená tím, jak se proměnil za tu dobu, co ho neviděla. Tatínek měl v ruce kapačku a my se na sebe jen nechápavě podívaly. Proč ho nenechají umřít? Proč mu chtějí prodlužovat tenhle hrozný konec o pár hodin či dní? Zavolaly jsme sestru, které jsme vysvětlovaly, že chceme tatínka nechat zemřít. Sestra se bránila, že to není možné, ale pak přišla vrchní sestra, která nechala kapačku vyndat a řekla, že nám rozumí.

Plakaly jsme obě dvě. Pak jsme se rozhodly, že svoláme celou rodinu naší zemřelé sestry, tedy manžela a děti, aby se s dědečkem mohli všichni rozloučit. A pak přišli i partneři našich neterí a synek jedné z nich a dokonce i její tchání, a jak jsme se tam postupně u tatínkova lože všichni scházeli, měli jsme radost, že se zase po dlouhé době vidíme, dokonce jsme se i zasmáli a vtipkovali, a když jsme byli konečně všichni, udělala Mája, která je farářka, krásnou pobožnost. Četli jsme některé Žalmy a zpívali písně a modlili se. Tatínek se díval směrem k nebi a jeho pohled se čím dál více kalil. Téměř na konci pobožnosti zavřel oči a už je neotevřel, a v noci pak vydechnul naposledy.

Jely jsme s Májou pro uplakanou maminku a zavolaly mezitím panu faráři, od kterého jsme chtěly, aby udělal s tatínkem poslední rozloučení. Pan farář ochotně přijel k nim domů a tam jsme si povídali, vesele i smutně. Nabídnul nám, že zorganizuje většinu věcí, které se budou týkat rozloučení, včetně pohoštění, a vyprávěl nám, že když za tatínkem před nedávnem byl, zpíval mu nějaké křesťanské písně, ke kterým se tatínkem pouhým pohybem rtů snažil po pár slokách přidat. A když pan farář odcházel, řekl mu tatínek: „Chtěl bych ti ještě říct dvě věci...“ Ale ty pak už nedopověděl.

Napadlo mě, že mu chtěl říct: „Až zemřu, tak mě prosím pochovej,“ a ta druhá věc: „a udělejte nějaké dobré pohoštění...“ Společně jsme se zasmáli a odlehčili tím tak trochu napětí, které se zde dalo tušit.

Po schůzce s panem farářem jsme jeli i s naším malgašským švagrem a neteří do pohřební služby Pegas. Sice nám v domově seniorů řekli, že zrovna tahle tatínka odvezla, ale můžeme si klidně vybrat jinou, ale my jsme neměli moc času na přemýšlení a googlování. A tak jsme vyrazili do jednoho ze strategických míst pohřebky, do rodinného domku těsně pod nemocnicí Motol.

Tam se odehrávala jakási tragikomedie v hlavní roli s divnou paní s tak dávno odbarvenými vlasy, že moje první myšlenky poté, co jsem ji spatřila, nebyly směřovány věcem posledním, nýbrž kartotékou pomyslných kadeřnických salónů. Nejdříve jsme několikrát zazvonili na zvonek u vrátek, ale z domácího telefonu se neozval ani bzučák ani žádný hlas, a tak jsme trpělivě ve zvonění pokračovali. To už ale vyběhla blond'ato-černá paní se slovy: „Prosím vás, nezvoňte mi tady tak, já vás přece slyším, akorát jsem měla telefon...“ Pak nás usadila ke stolu a zeptala se, kdo bude objednavatel. Podívali jsme se na sebe a pak jsem se přihlásila, že třeba já.

Paní si vyžádala občanku a t'ukala umělými dlouhými nehty do klávesnice počítače moje údaje. Pak se začala ptát:

Paní: „Tak jak byste si to všechno představovali?“

Já nebo někdo z rodiny: „No, my bychom chtěli úplně nejjednodušší všechno, co se dá vůbec vymyslet...“

Paní (dívá se na nás dost skepticky. Starý pán ještě ani nevychladnul a jeho příbuzní už šetří na dědictví...):

Paní: „Chcete tatínka ještě naposledy vidět?“ (To by zahrnovalo oblečení, učesání, oholení, balzamování... toho chceme jeho i sebe ušetřit...)

My: „Ne, děkujeme, viděli jsme ho ještě včera živého...“

„Dobrá. Takže kremace s obřadem?“

Já (či někdo jiný): „Stačí jen kremace. Obřad máme zajištěný v kostele.“

Paní ťuká: „Takže bez obřadu. Takže chcete převézt rakev do kostela? A jakou tedy?“

Podává nám katalog naprosto otřesných rakví, černých, bílých, hnědých, vyřezávaných s ornamenty. Prostě děs a běs. Prohlíželi jsme si katalog dost bezradně, když tu mě napadlo se zeptat, zdali nemají i papírové rakve. O těch jsem totiž slyšela. Vypadají jako opravdové, jsou ekologické i ekonomické a tím pádem vlastně dokonalé.

Paní se na mě podívala skoro zle přes obroučky brýlí: „Nevím, v jakém vztahu jste k zemřelému, ale vidím, že se zajímáte o ekologii. Neměla byste však zapomínat také na úctu k nebožtíkovi... A papírové rakve jsou tu z hygienických důvodů zakázané...“

Já: „Já jsem dcera a víte, my se snažíme zkombinovat lásku k přírodě i úctu k zemřelým jak nejlépe to jde...“ Do toho se pak vložila moje neteř: „Taková škoda, pálit všechno tohle dřevo...“ Paní se nervózně usmívala a dále něco ťukala dlouhými nehty, zatímco já jsem se obrátila na svoji neteř a řekla jí: „Neboj, oni to asi stejně nepálí, ta rakev se dá určitě použít na vícekrát...“

Paní nehnula brvou a čekala, až si nějakou vybereme. Vybrali jsme tedy takovou, která nám přišla nejméně hnusná. A paní pak pokračovala:

„A jakou urnu si chcete vybrat?“ Pak se na mě podívala a řekla: „Máme tu i jednu ekologickou, která se uloží do země, tam se po čase rozpadne a na jejím místě pak vyrostе lípa...“ To mi přišlo sice sympatické, ale tatínek chtěl být uložen v rodinném hrobě, tak jsem jen řekla, ať zaškrtnе tu nejlevnější.

Paní: „A chcete i pohřební náležitosti?“ Podívali jsme se na sebe zmateně a ptáme se: „Co to je?“

Paní: „No, to je katafalk – stojan na rakev a dlouhé svíce...“ Mája odpověděla: „No tak katafalk asi jo, ale svíce tedy rozhodně ne, to by se nám tam tatínek v té rakvi hrůzou obracel...“ Na to paní, teď už dost otráveně: „Ale platit to

budete stejně, to patří prostě do balíčku pohřebních záležitostí...“ Cink... 2480kč za pohřební náležitosti naskočí na seznam položek.

Další dotaz: „A rakev si tedy chcete nést sami nebo chcete naše zřízení?“

Já (či někdo z nás): „Sami určitě ne, Tak zřízení.“

Paní: „A dva nebo čtyři?“ My: „Stačí určitě dva...“ (cink... 644 kč zřízení, 454 kč použití stejnokroje, 736 kč převozní rakev, 678 kč uložení do rakve, 396 kč dezinfekce, 816 kč čekací doba, 2294 kč převoz zemřelého...)

Paní: „Jaké povolání vykonával zemřelý?“

My: „Farář...“ Paní se trošku zarazila. Asi jí pomalu došlo, že všechno bude trošku jinak, než se zdá. My si zatím se sestrou píšeme na mobilu zprávy, že paní je prostě příšerná a potichu se tomu smějeme.

Paní: „A co květiny, věnce na rakev?“

My: „Věnce rozhodně ne, stačila by jedna kytice“ (všem jsme řekli, ať nenosí kytiky ani věnce, které jsou stejně platné, jako mrtvému zimmník, a ať raději přispějí na dobročinnou sbírku evangelické církve pro potřebné). Paní nám tedy podává katalog naprosto příšerných a předražených kytic.

Napsala jsem Máje přes mobil, že bych raději dva tisíce dala nějaké květinářce, než tady té babě za ty hnusné kytiky. Mája souhlasí, a tak kytiku odmítáme.

Paní se zatvářila značně rozladěně: „A v čem ho chcete uložit do rakve? Máte nějaký oblek?“

Zase jsme se na sebe podívali zmateně: „A v čem je teď?“

„V rubáši,“ odpověděla paní a my jsme se rozhodli, že v rubáši tatínek taky zůstane a Mája farářka zacitovala nějaký verš z Bible, že do Božího království se vchází v rubáši... .

Paní pochopila, že nabízet nám další služby a zboží je vyloženě ztráta času, tak vytiskla celou objednávku, kterou mi dala podepsat, zkasírovala bez pár korun 27 000 a řekla, že do měsíce mi přijde dopis do vlastních rukou, kde bude úmrtní list a další dokumenty od matrikářky.

„Moment,“ vyděsila jsem se. „Já tu za 30 dnů už dávno nebudu, takže bych si to neměla jak vyzvednout, tak to raději napište tady na pána...“ a ukázala na svého švagra.

Paní začala vypadat na omdlení. „Ale to bych musela celé předělat!“ Brání se, leč chabě. Vrhly jsme na sebe s Májou pohledy jako sestry pomsty a lehce se usmály svorně řekly: „No, tak to předělejte...“

A tak se paní vzala občanku našeho švagra a s dost podezřívavým pohledem se zeptala, v jakém je on příbuzenském svazku k zemřelému: „zet’?“ odpověděl on a podal jí občanku a o paní se opět pokoušejí mdloby, když se snaží rozluštit jeho exotické jméno.

Paní: „Prosím vás, co je tohle? Kde je tady jméno a kde příjmení?“

Začíná (i když spíš pokračuje) mě dost štvát: „Tak to je přece občanka, kde je jasně napsáno, co je jméno a co příjmení, ne?“ Kontrovala jsem otázkou.

Paní se pak chytla jediného jména, které jí připadalo povědomé a vítězoslavně vykřikla: „Viktor! Já tam napíšu jenom Viktor!“ Teď jsem se zase ozvala já: „Nemůžete tam napsat jen Viktor, protože by mu to na poště nevydali...“ V tu chvíli se můj švagr zvedl a popošel k paní, která nevěděla, co se bude dít a tak instinktivně uhnula, švagr ji vytlačil mírně z jejího místa u počítače a natůkal během dvou vteřin do správné kolonky své veletěžké jméno se slovy: „Pust’te mě k tomu, já už jsem nedávno pohřbil ženu, tak vím, kam se to píše...“

Paní se ulehčeně začala smát, my ostatní taky, pak jí asi došlo, že nejsme žádné cynické zrůdy, ale že už máme něco odžito, tak že to prostě nebereme jako tragédii, a tak se s námi rozloučila, že je to dobře, že jsme taková radostná rodina, na což jí švagr odpověděl: „My netruchlíme, my jsme věřící a víme, kde náš drahý tatínek je a přejeme mu to...“ Na to už paní, co tak nutně potřebuje kaďerníci, neměla co říct a tiše nás doprovodila k vrátkům s nefunkčním mluvít-kem.

Poslední rozloučení je nádherné, pokud se tak dá taková událost nazvat. Kostel U Martina ve zdi je zaplněn (všichni jsme si oddechli, protože jsme se báli, že se tam lidé nevejdou. Ale celá bohoslužba je přenášena na youtube, a tak si mnozí osobní účast mohli odpustit. DVB (děj se vůle Boží, psala jsem panu faráři, když jsme si navzájem přes sms své obavy sdělovali. A on mi odepsal: ano, DVB...) se opravdu stala.)

Do kostela přišlo mnoho známých, kamarádů i neznámých z blízka i z daleka. Valaši, věrní to celoživotní přátelé, vypravili celý autobus, aby se se svým milovaným panem farářem mohli rozloučit. Kázání je krásné a důstojné,

proslov mojí sestry dojemný a místy vtipný, varhaník a můj syn Daniel s příčnou flétnou hrají tak, že nezůstane jedno oko suché. A pak nastupujeme my, děti a vnoučata a zpíváme dědečkovi na poslední cestu jeho oblíbenou píseň, kterou otextoval jeho tatínek – V náručí Ježíšově.

A pak už zřízenci oblečení ve slíbeném stejnokroji odnášejí rakev do auta a my odcházíme na občerstvení, kam se za chvílku nahnou všichni účastníci, a kde se při sklence vína a chlebičkách vzpomíná na tohoto úžasného muže, jehož dcerou smím být a jsem na to patřičně hrdá. A já už neroním žádné slzy, protože si pamatuji na jeho slova, když zemřeli tři moji prarodiče během jednoho půlroku, když mi bylo dvanáct let: „Pájo, neplač. To máš jako s dopisem, který si přečteš a vyhodíš. Obálka jde do koše, ale to poselství, co v dopise bylo, ti zůstává. A tohle je stejné - to mrtvé tělo je jen jejich schránka, která odešla, ale ty je všechny budeš vždycky nosit ve svém srdci...“

Paola Smetanová

Projekt Daruj radost

Jako členům sboru nám není jedno, co se děje kolem nás. Vnímáme potřeby lidí, kteří procházejí nemocemi, nebo se dostali do svízelné situace z nějakého jiného důvodu. Nemůžeme samozřejmě změnit nepříznivé okolnosti a vyřešit všechny problémy, a nemůžeme samozřejmě ani vědět o všech potřebných. Můžeme však pomoci alespoň některým a přinejmenším tak, že jim dáme najevo, že s nimi cítíme a že se za ně budeme modlit. Můžeme však udělat ještě něco víc? Domníváme se, že ano.

Tak vznikl projekt Daruj radost, který pořádá Nedělní škola našeho sboru. Jeho prostřednictvím chceme konkrétním způsobem potěšit lidi v těžkostech. Zapojila se do něho již celá řada těch, kteří se chtějí podílet na darování radosti a nyní zveme i vás, čtenáře sborového časopisu, abyste se připojili také.

Projekt spočívá v tom, že jsme vybrali některé jedince nebo i rodiny, jak z našeho sboru, tak i mimo něj, kde tušíme, že jakákoliv pomoc bude vítaná. Pro ně shromažďujeme dárky, které budou rozděleny po skončení projektu. Víme, čím bychom jim mohli udělat radost a ti kdo se do projektu zapojí, obdrží seznam možností, jak se mohou také podílet. Jak obdarovaní, tak dárci zůstávají v anonymitě.

Pokud byste měli chuť se zapojit, kontaktujte koordinátory projektu, rádi vám sdělíme podrobnosti.

Koordinátoři:

Katka Mrlinová, tel. 737 475 772

Zdeněk Žamboch

Kája Martínková

Míša Kovářová

Uzávěrka projektu je 9. prosince.

„... kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet.“ 2. Kor. 9,6

Manželské večery

Manželské večery jsou setkání manželských párů, které se začaly pořádat v Anglii v roce 1996. Od té doby se tato forma setkávání rozšířila do řady zemí. V roce 2004 už bylo registrováno přes 500 kurzů v 18 zemích včetně prvního v České republice. Dnes se kurzy Manželské večery pořádají už ve 120 zemích, probíhají ve 40 jazycích a to na více než 6500 různých místech. V ČR jimi prošlo na desítkách míst republiky již přes 3000 manželských párů.

Z čeho plyne jejich popularita a stále narůstající počet účastníků, kteří jimi prošli? Zřejmě je to tím, že i když se zdá, že instituce manželství v posledních letech prožívá krizi, je stále mnoho manželských párů, kteří svoje manželství považují za velmi důležitou hodnotu a chtějí na svém společném vztahu pracovat.

V Hošťálkově už jednou manželské večery proběhly a jako tehdejší účastníci můžeme jenom potvrdit, že manželské večery plní to, k čemu jsou určeny. Umožňují manželům prožít příjemný večer a vedou k prohloubení jejich vztahu.

Jak kurz probíhá?

- **Večery:** Osm setkání, každé s příjemnou večeří pro dva při svíčkách, možná si budete připadat po letech znovu jako na rande
- **Témata:** Po večeři následuje praktická promluva na jedno z témat kurzu
- **Diskuze:** Každý manželský pár má pro sebe stůl, kde může v naprostém soukromí diskutovat

Pro koho je kurz určen?

- **Pro každého**, kdo považuje svoje manželství za důležité a chce na něm pracovat – tedy pro manželství pevná i manželství, která zápasí. Na každém vztahu je co zlepšovat
- **Pro každého** bez rozdílu životní filozofie – kurz vychází z křesťanských principů, ale není určen pouze pro křesťany.
- **Pro každého** bez ohledu na to, jestli žijete v manželství nebo v trvalém partnerském vztahu.

Témata jednotlivých večerů:

Vybudovat pevné základy - společně strávený čas, milovat druhého jako sebe sama

- **Umění komunikace** - naslouchání, sdílení vnitřních pocitů
- **Řešení konfliktů** – přijímání svých odlišností, nezdravé způsoby zvládání konfliktů, šest kroků k řešení konfliktu
- **Síla odpuštění** - přiznat si zranění, jak odpustit i těžké věci, jak začít znova
- **Rodiče a rodiče partnera** - vliv naší rodiny v dětství, jak vycházet s rodiči v dospělosti
- **Dobrý sex** - proč je sex nejlepší v manželství, šest rad pro dobré milence
- **Láska v akci** - pět jazyků lásky v praxi
- **Párty Manželských večerů** - v čem spočívá hezké manželství?

V Hošťálkově se Manželské večery uskuteční v rámci celostátní akce „Zveme Česko na rande“, která bude probíhat od poloviny února 2019. Pokud byste se chtěli účastnit tohoto kurzu, podrobnosti Vám sdělí pořadatelé, na které se můžete obracet:

Zdeněk a Pavlína Žambochovi, Hošťálková 264, tel. 605787428

Martin a Kamila Čevelovi, Hošťálková 231, tel. 605446632

Srdečně zveme!

Biblický text:

Každý at' dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť „radostného dárce miluje Bůh“.

2Kor 9,7

Salár a peněžité dary můžete zaplatit osobně v hotovosti po konci nedělních bohoslužeb paní pokladní, Kamile Čevelové, nebo můžete zaplatit bezhotovostně na účet našeho sboru:

č.ú. 112 734 180/0300

Jako variabilní symbol použijte vaše číslo popisné a do zprávy pro příjemce uveďte: salár, dar, jméno a příjmení.

Sborový časopis vydává Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Hošťálkově. Vychází 4 x do roka. Neprodejně.

Příští číslo vyjde před velikonoce 2019.

SHROMÁŽDĚNÍ VE SBORU

pondělí

12.35 hodin – náboženství ve škole (1. – 4. třída)

13.35 hodin – náboženství ve škole (od 5. třídy)

úterý

19.00 hodin – biblická hodina na faře

středa

16.00 hodin – biblická hodina v DPS

19.00 hodin – cvičení sborového zpěvu

čtvrtek

17.00 hodin – cvičení dětského pěveckého sboru „Notička“

pátek

16.00 hodin – dorost

19.00 hodin – mládež

neděle

10.00 hodin – nedělní bohoslužby

10.00 hodin – nedělní škola

19.00 hodin – modlitební setkání

Důležité kontakty:

Farář sboru: petr.malac@seznam.cz ; 739 244 679

Kurátorka sboru: janaflachsova@email.cz ; 739 091 325

Webové stránky sboru: <http://www.ccehostalkova.cz>

ADVENTNÍ, VÁNOČNÍ A NOVOROČNÍ PROGRAM 2018

neděle 2. prosince: 1. adventní neděle

- ❖ bohoslužby s Večeří Páně, sborový dům v 10 hodin

úterý 4. prosince:

- adventní koncert, kostel v 16 hodin
- 1. adventní večer, sborový dům v 19 hodin – slouží br. f. Bronislav Czudek ze Vsetína

neděle 9. prosince: 2. adventní neděle

- bohoslužby, sborový dům v 10 hodin
- 2. adventní večer, sborový dům v 19 hodin – slouží br. j. Radek Hanák z Růžďky

úterý 11. prosince:

- 3. adventní večer, sborový dům v 19 hodin – slouží br.f. Daniel Heller z Valašského Meziříčí

neděle 16. prosince: 3. adventní neděle

- vánoční slavnost nedělní školy, sborový dům v 10 hodin
- 4. adventní večer, sborový dům v 19 hodin – slouží br. Jan David ze Vsetína

úterý 18. prosince:

- ❖ 5. adventní večer, sborový dům v 19 hodin – slouží s. f. Wiera Jelinek z Ratiboře

neděle 23. prosince: 4. adventní neděle

- ❖ bohoslužby, sborový dům v 10 hodin

pondělí 24. prosince: Štědrý den

- ❖ štědrovečerní bohoslužby, kostel v 16,45 hodin

úterý 25. prosince: Boží hod vánoční

- ❖ bohoslužby s Večeří Páně, sborový dům v 10 hodin

středa 26. prosince: 2. svátek vánoční

- ❖ bohoslužby, sborový dům v 10 hodin – slouží br. f. Pavel Freitinger ze Vsetína

neděle 30. prosince:

- ❖ bohoslužby, sborový dům v 10 hodin

pondělí 31. prosince: Silvestr

- ❖ bohoslužby na závěr roku, sborový dům v 10 hodin – slouží br. Lubomír Čevela

úterý 1. ledna: Nový rok

- ❖ Novoroční bohoslužby s Večeří Páně, sborový dům v 10 hodin

pondělí 7. ledna až neděle 13. ledna:

- ❖ Alianční týden modliteb; sborový dům vždy v 19 hodin

Ke všem těmto shromážděním Vás srdečně zveme.